

NESTBOUW VAN DEN GOERAMI.

De heer CARBONNIER, van wiens waarnemingen aangaande den nestbouw van den Regenboogvisch (*Colisa*) reeds in de laatste aflevering van den vorigen jaargang (bl. 383) verslag is gegeven, heeft thans ook de gelegenheid gehad dergelijke waarnemingen te doen ten opzichte van de Goerami (*Osphronemus olfax*), en deze aan de Fransche Akademie meegedeeld (*Compt. rendus* 4 Dec. 1876, p. 414).

Deze visch, almede behoorende tot de merkwaardige groep der Doolhofkieuwige visschen (*Labyrinthici*), leeft in de zoete wateren van Indië, China, en komt ook in die van Java voor. Wegens den aangename smaak van zijn vleesch wordt hij als spijs zeer op prijs gesteld. Ook bereikt hij eene tamelijk aanmerkelijke grootte.

Om hem behoorlijk te ontvangen, had C. een aquarium ingericht, dat 200 liters water bevat, hetwelk gestadig op eene temperatuur van 25° C. wordt gehouden. Daarin werd een blijkbaar verliefd paar afgezonderd, en weldra begon het mannetje eenen dergelijken nestbouw als vroeger van den Regenboogvisch beschreven is. Alleenlijk bracht hij de luchtbellen niet onmiddellijk onder het nest, maar, zich aanvankelijk met den rug daarheen gekeerd houdende, dicht nabij de oppervlakte des waters, zoodat hij de lucht kon opnemen, en deze weder als bellen omgeven van mondslijm uitstootende, bracht hij vervolgens het aldus gevormde schuim onder het nestje, dat geheel gereed zijnde een middellijn van 15—18 en eene hoogte van 10—12 centimeters had.

Daarop had de paring en de ontlasting der eieren door het wijfje plaats, wederom ongeveer op gelijke wijze als bij den Regenboogvisch, maar de wijze waarop die eieren in het nest door den mannelijken Goerami verzameld worden, is eene geheel andere. Hij begeeft zich daartoe eerst naar de oppervlakte des water en vult daar zijne mond- en keelholte met lucht. Dan daalt hij weder in de diepte en plaatst zich met den kop onder de eieren. Door eene sterke samentrekking der mond- en keelspiere blaast nu de visch deze lucht door de kieuwspleten naar buiten, waarbij de lucht zich, ten gevolge van den doorgang door den zeer samengestelden toestel van gewonden plaatjes en strookjes, in ontelbare zeer kleine belletjes verdeelt, die, opstijgende, de eieren mede naar boven voeren. Dit uitblazen van lucht in twee stroomen is zoo sterk, dat de visch gedurende eenige oogenblikken als het ware in een door luchtbelletjes gevormden mist voor het oog verdwijnt.

Ook later, wanneer de jonge vischjes uitgekomen zijn en nu door eenig toeval buiten het nest geraken, dwingt de vader hen, door het uitwerpen van zulk een stroom van luchtbelletjes, zich weder daarheen te begeven. Eerst wanneer de jongen tien dagen oud zijn, laat hij hen verder aan hun lot over. Tot zoolang houdt hij trouw de wacht over zijn kroost.

CARBONNIER bezit thans 520 jonge Goerami's, die bij het schrijven van zijn bericht eene lengte van 3 tot 6 centim. hadden bereikt.